

Blessed Are the Peacemakers

By Elder Gary E. Stevenson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Zalig zijn de vredestitchers

Ouderling Gary E. Stevenson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

October 2025 general conference

Peacemaking still begins in the most basic place—in our hearts. Then in homes and families.

Welcome to general conference. How grateful we are to be gathered.

As we anticipate these conference proceedings, we are acutely aware of the weeks leading up to it. We realize that our hearts are mourning loss, and some feel uncertainty caused by violence or tragedy throughout the world. Even devout people gathered in sacred spaces—including our hallowed chapel in Michigan—have lost their lives or loved ones. I speak from my heart, realizing that many of your hearts are burdened by what you, your families, and our world have undergone since last general conference.

Capernaum in Galilee

Imagine with me you are a young teenager in Capernaum, near the Sea of Galilee, during the ministry of Jesus Christ. Word spreads of a rabbi—a teacher—whose message draws multitudes. Neighbors plan to travel to a mount overlooking the sea to hear Him.

You join others walking the dusty roads of Galilee. Upon your arrival, the large crowd gathered to hear this Jesus surprises you. Some quietly whisper, “Messiah.”

You listen. His words touch your heart. On the long walk home, you choose quiet over conversation.

You ponder wondrous things—things that transcend even the law of Moses. He spoke of turning the other cheek and loving your enemies.

Vrede stichten begint nog steeds op de fundamenteelste plek: in ons hart. Daarna thuis en in onze familie.

Welkom op de algemene conferentie. Wat zijn we dankbaar dat we weer samen zijn.

We zijn ons aan het begin van deze conferentie zeer bewust van wat er de afgelopen weken is gebeurd. We beseffen dat ons hart gebukt gaat onder verlies of onzekerheid door geweld of verdriet in de hele wereld. Zelfs toegewijde mensen, vergaderd op heilige plaatsen – waaronder onze kerk in Michigan (VS) – hebben hun leven of dierbaren verloren. Ik spreek vanuit mijn hart en besef dat veel van jullie een last op het hart dragen om wat jij, je familie en onze wereld sinds de afgelopen conferentie hebben doorstaan.

Kapernaüm in Galilea

Stel je voor dat je een jonge tiener bent in Kapernaüm, bij het Meer van Galilea, tijdens de bediening van Jezus Christus. Je hoort over een rabbi – een leraar – die met zijn boodschap grote menigten aantrekt. Je burens reizen af naar een berg bij de zee om naar Hem te luisteren.

Je wandelt samen met anderen over de stoffige wegen van Galilea. Eenmaal aangekomen, ben je verrast door de grote menigte die voor deze Jezus is gekomen. Sommige mensen fluisteren zacht: ‘Messias.’

Je luistert. Zijn woorden raken je hart. Op de lange weg terug naar huis ben je stil en zeg je niets.

Je denkt na over wonderlijke dingen – dingen die zelfs de wet van Mozes te boven gaan. Hij had het over de andere wang toekeren en je vijanden

He promised, “Blessed are the peacemakers: for they shall be called the children of God.”

In your reality, as you feel the weight of difficult days—uncertainty and fear—peace feels distant.

Your pace quickens; you arrive home breathless. Your family gathers; your father asks, “Tell us what you heard and feel.”

You share that He invited you to let your light shine before others, to seek righteousness even when persecuted. Your voice catches as you repeat, “Blessed are the peacemakers: for they shall be called the children of God.”

You ask, “Can I truly become a peacemaker when the world is in commotion, when my heart is filled with fear, and when peace seems so far away?”

Your father glances at your mother and answers gently, “Yes. We begin in the most basic place—in our hearts. Then in our homes and families. As we practice there, peacemaking can spread to our streets and villages.”

Fast Forward 2,000 Years

Fast forward 2,000 years. No need to imagine—this is our reality. Although the pressures felt by today’s rising generation differ from those of the young person in Galilee—polarization, secularization, retaliation, road rage, outrage, and social media pile-ons—both generations face cultures of conflict and tension.

Gratefully, our young men and women are similarly drawn to their Sermon-on-the-Mount moments: seminary, For the Strength of Youth conferences, and Come, Follow Me. Here they receive the same enduring invitations from the Lord: to let their light shine before others, to seek righteousness even when persecuted, and to love their enemies.

They also receive encouraging words from living prophets of the Restoration: “Peacemakers needed.” Disagree without being disagreeable. Replace contention and pride with forgiveness and love. Build bridges of cooperation and understanding, not walls of prejudice or segregation. And the same promise: “Blessed are the peacemakers: for they shall be called the children of God.”

The hearts of today’s rising generation are

liefhedden. Hij beloofde: ‘Zalig zijn de vredeftichters, want zij zullen Gods kinderen genoemd worden.’

In jouw werkelijkheid, waarin je de last van een moeilijke tijd voelt – van onzekerheid en angst – voelt vrede ver weg.

Je gaat sneller lopen en je komt uitgeput thuis. Je familie komt bij je zitten en je vader zegt: ‘Vertel ons wat je hebt gehoord en gevoeld.’

Je vertelt dat Hij je heeft uitgenodigd om je licht voor anderen te laten fchijnen en om rechtvaardigheid te zoeken, zelfs als je vervolgd wordt. Je stem trilt als je zegt: ‘Zalig zijn de vredeftichters, want zij zullen Gods kinderen genoemd worden.’

Je vraagt: ‘Kan ik echt een vredeftichter worden als de wereld zo in beroering is, als angst mijn hart vult, en de vrede zo ver weg lijkt?’

Je vader kijkt naar je moeder en antwoordt rustig: ‘Ja. We beginnen op de fundamenteelste plek: in ons hart. Daarna thuis en in onze familie. Als we het daar doen, kunnen we vrede stiften in onze straten en dorpen.’

Tweeduizend jaar later

Tweeduizend jaar later. Je hoeft het je niet voor te stellen – dit is onze werkelijkheid. Hoewel de opkomende generatie in onze tijd met andere moeilijkheden te maken heeft dan die jongeman in Galilea – polarisatie, secularisatie, vergelding, verkeersagressie, verontwaardiging en aanvallen op sociale media – groeien beide generaties op in een cultuur van conflict en spanning.

Gelukkig worden onze jongemannen en jongevrouwen ook aangetrokken tot hun Bergrede-momenten: het seminarie, FSY-conferenties en Kom dan en volg Mij. Hier krijgen zij dezelfde uitnodigingen van de Heer: laat je licht voor anderen fchijnen; streef naar rechtvaardigheid, zelfs als je vervolgd wordt; en heb je vijanden lief.

Ze krijgen ook bemoedigende woorden van hedendaagse profeten van de herftelling: ‘Vredeftichters gezocht.’ Verschil van mening zonder onaangenaam te zijn. Laat twist en hoogmoed plaats maken voor vergeving en liefde. Sla bruggen van begrip in plaats van muren van vooroordelen en uitsluiting op te trekken. En dezelfde belofte: ‘Zalig zijn de vredeftichters, want zij zullen Gods kinderen genoemd worden.’

Het hart van deze opkomende generatie is

filled with a testimony of Jesus Christ and a hope for the future. Yet they too ask, “Can I truly become a peacemaker when the world is in commotion, my heart is filled with fear, and peace seems so far away?”

The resounding response is once again yes! We embrace the words of the Savior: “Peace I leave with you, my peace I give unto you. ... Let not your heart be troubled, neither let it be afraid.”

Today, peacemaking still begins in the most basic place—in our hearts. Then in homes and families. As we practice there, peacemaking will spread into our neighborhoods and communities.

Let’s further consider these three places where a modern-day Latter-day Saint makes peace.

Peacemaking in Our Hearts

The first is in our hearts. A visible element of Christ’s ministry demonstrates how children were drawn to Him. Therein lies a clue. Looking into the pure and innocent peacemaking heart of a child can be an inspiration for our hearts. Here is how several Primary-age children answered “What does it look like to be a peacemaker?”

I share their responses straight from their hearts! Luke said, “Always help others.” Grace shared how important it is to forgive each other, even when it doesn’t feel fair. Anna said, “I saw someone who didn’t have anyone to play with, so I went to play with her.” Lindy reflected that to be a peacemaker is to help others. “Then you pass it on. It will just keep going on and on.” Liam said, “Don’t be mean to people, even if they are mean to you.” London exclaimed, “If someone teases or is mean to you, you say, ‘Please stop.’” Trevor observed, “If there is one donut left and you all want it, you share.”

These children’s responses are evidence to me that we are all born with divine inclinations toward kindness and compassion. The gospel of Jesus Christ nurtures and knits these divine traits, including peacemaking, into our hearts, blessing us in this life and the next.

Peacemaking at Home

Second, building peacemaking in our homes by using the Lord’s pattern to influence our rela-

gevuld met een getuigenis van Jezus Christus en hoop voor de toekomst. Toch vragen zij ook: ‘Kan ik echt een vredestitelier worden als de wereld zo in beroering is, als angst mijn hart vult, en de vrede zo ver weg lijkt?’

Het overweldigende antwoord is wederom: ja! We aanvaarden enthousiast de woorden van de Heiland: ‘Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u. [...] Laat uw hart niet in beroering raken en niet bevreesd worden.’

Vrede stichten begint in onze tijd nog steeds op de fundamenteelste plek: in ons hart. Daarna thuis en in onze familie. Als we het daar doen, kunnen we ook vrede stichten in onze buurt en gemeenschap.

Laten we wat dieper ingaan op deze drie plekken waar hedendaagse heiligen der laatste dagen vrede stichten.

Vrede stichten in ons hart

Allereerst in ons hart. We zien in de bediening van Christus dat kinderen tot Hem kwamen. Dat is een hint voor ons. Als we het zuivere, onschuldige, vredestiteliende hart van een kind onder de loep nemen, kan dat een inspiratie voor ons eigen hart zijn. Dit is het antwoord van enkele jeugdwerkkinderen op de vraag: ‘Wat betekent het om een vredestitelier te zijn?’

Ik geef hun antwoorden, rechtstreeks uit hun hart! Luke zei: ‘Altijd anderen helpen.’ Grace vertelde hoe belangrijk het is om elkaar te vergeven, zelfs als het niet eerlijk aanvoelt. Anna zei: ‘Ik zag iemand die niemand had om mee te spelen, dus ging ik met haar spelen.’ Lindy bedacht dat vredestiteliers anderen helpen. ‘Dan geef je het door. En het gaat maar door en door.’ Liam zei: ‘Wees niet gemeen tegen mensen, zelfs als zij gemeen tegen jou zijn.’ London riep: ‘Als iemand je pest of gemeen tegen je is, zeg je: “Stop alsjeblieft.”’ Trevor merkte op: ‘Als iedereen de laatste donut wil, deel je die met elkaar.’

De antwoorden van deze kinderen bewijzen mij dat we allemaal zijn geboren met de neiging om vriendelijk en medelevend te zijn. Het evangelie van Jezus Christus voedt deze goddelijke eigenschappen, waaronder vrede stichten, en verweeft ze in ons hart. Dat is ons in dit leven en het hiernamaals tot zegen.

Thuis vrede stichten

Laten we ten tweede thuis vrede stichten door gebruik te maken van het patroon van de

tionships with one another: persuasion, long-suffering, gentleness, kindness, meekness, and love unfeigned.

Here is an inspiring story that demonstrates how one family made peacemaking a family affair, putting these principles into practice.

Children in this family were struggling in their relationship with an adult whose demeanor was often grumpy, condescending, and curt. The children, hurt and frustrated, began to wonder if the only way forward was to mirror that same mean-spirited behavior.

One evening the family spoke openly together about the tension and the toll it was taking. And then an idea emerged—not just a solution but an experiment.

Instead of responding with silence or retaliation, the children would do something unexpected: they would respond with kindness. Not just polite restraint but a deliberate, heartfelt outpouring of kind words and thoughtful deeds, no matter how they were treated in return. All agreed to try it for a set time, after which they'd regroup and reflect.

Though some were hesitant at first, they committed to the plan with genuine hearts.

What happened next was nothing short of remarkable.

The cold exchanges began to thaw. Smiles replaced scowls. The adult, once distant and harsh, began to change. The children, empowered by their choice to lead with love, found joy in the transformation. The change was so profound that the planned follow-up meeting was never needed. Kindness had done its quiet work.

In time, true bonds of friendship were formed, lifting everyone. To be peacemakers, we forgive others and deliberately build others up instead of tearing them down.

Peacemaking in Our Communities

Third, peacemaking in our communities. In the troubled years of World War II, Elder John A. Widtsoe taught: "The only way to build a peaceful community is to build men and women who are lovers and makers of peace. Each individual, by that doctrine of Christ ... holds in his hands the peace of the [whole] world."

Heer om onze band met anderen te beïnvloeden: overreding, lankmoedigheid, mildheid, vriendelijkheid, zachtmoedigheid en ongeveinsde liefde.

Dit is het inspirerende verhaal van een gezin dat vrede stichten tot een gezinsaangelegenheid maakte en deze beginselen toepaste.

De kinderen in dit gezin hadden een moeizame band met een volwassene die vaak humeurig, neerbuigend en kortaf was. De kinderen waren gekwetst en gefrustreerd en begonnen zich af te vragen of zij ook die gemene houding moesten aannemen.

Op een avond sprak het gezin openhartig over de spanning en de tol die het van ze eiste. En toen kwamen ze op een idee. Het was niet zozeer een oplossing, eerder een experiment.

In plaats van stil te zijn of gemeen terug te doen, zouden de kinderen iets onverwachts doen: vriendelijk reageren. Niet beleefd terughoudend zijn, maar bewust en hartelijk vriendelijke woorden spreken en attente dingen doen, hoe ze ook behandeld zouden worden. Ze spraken af dat een tijdje uit te proberen, en daarna zouden ze er weer met elkaar over praten.

Hoewel sommige gezinsleden aarzelden, namen ze zich met een oprecht hart voor het te doen.

Het resultaat was opmerkelijk.

De kille interacties werden warmer. Glimlachen kwam in de plaats van fronsen. De volwassene die eerst afstandelijk en nors was, begon te veranderen. De kinderen putten kracht uit hun keuze om liefdevol de leiding te nemen en vonden vreugde in die verandering. De verandering was zo ingrijpend dat het geplande vervolgesprek nooit nodig was. De vriendelijkheid had stilletjes haar werk gedaan.

Na verloop van tijd vormden zij ware vriendschappen, wat iedereen opbeurde. Als we vrede stichters willen zijn, vergeven we anderen en bouwen we ze bewust op in plaats van ze af te breken.

Vrede stichten in onze gemeenschap

Ten derde, vrede stichten in onze gemeenschap. Ouderling John A. Widtsoe zei in de moeilijke jaren tijdens de Tweede Wereldoorlog: 'Een vredige samenleving bereiken we alleen door mannen en vrouwen die vredelievend en vrede stichters zijn. Elk individu heeft door de leer [...] van Christus de wereldvrede in de hand.'

The following story beautifully illustrates that precept.

Several years ago, two men—a Muslim imam and a Christian pastor from Nigeria—stood on opposite sides of a painful religious divide. Each had suffered deeply. And yet, through the healing power of forgiveness, they chose to walk a path together.

Imam Muhammad Ashafa and Pastor James Wuye became friends and unlikely partners in peace. Together they established a center for interfaith mediation. They now teach others to replace hatred with hope. As two-time nominees for the Nobel Peace Prize, they recently became inaugural recipients of the Commonwealth Peace Prize.

These former enemies now travel side by side rebuilding what was broken, living witnesses that the Savior's invitation to be peacemakers is not only possible—it is powerful.

When we come to know the glory of God, then we “will not have a mind to injure one another, but to live peaceably.” In our congregations and our communities, may we choose to see one another as children of God.

A One-Week Peacemaker Plan

In summary, I offer an invitation. Peacemaking demands action—what might that be, for each of us, starting tomorrow? Would you consider a one-week, three-step peacemaker plan?

A contention-free home zone: When contention starts, pause and reboot with kind words and deeds.

Digital bridge building: Before posting, replying, or commenting online, ask, Will this build a bridge? If not, stop. Do not send. Instead, share goodness. Publish peace in the place of hate.

Repair and reunite: Each family member could seek out a strained relationship in order to apologize, minister, repair, and reunite.

Conclusion

It has been a few months since I felt an undeniable impression leading to this message:

Dat beginsel is prachtig te zien in het volgende verhaal.

Enkele jaren geleden stonden twee mannen – een islamitische imam en een christelijke dominee uit Nigeria – aan weerszijden van een pijnlijke godsdienstige kloof. Ze hadden allebei enorm geleden. En toch kozen ze er dankzij de genezende kracht van vergeving voor om samen verder te wandelen.

Imam Muhammad Ashafa en dominee James Wuye raakten bevriend en werden onwaarschijnlijke vredespartners. Samen vestigden ze een centrum voor interreligieuze bemiddeling. Ze leren anderen nu om haat door hoop te vervangen. Ze zijn twee keer genomineerd voor de Nobelprijs voor de Vrede en hebben onlangs de eerste Commonwealth Peace Prize gewonnen.

Deze voormalige vijanden reizen nu zij aan zij om te herbouwen wat kapot is. Zij zijn levende getuigen dat de uitnodiging van de Heiland om vredestichter te zijn niet alleen mogelijk, maar krachtig is.

Als we de heerlijkheid van God leren kennen, ‘zul[en we] geen zin hebben om elkaar kwaad te doen, maar om vredig te leven’. Mogen wij er in onze kerkgemeenten en gemeenschappen voor kiezen om elkaar als kinderen van God te zien.

Eén week als vredestichter

Tot slot heb ik een uitnodiging voor jullie. Vrede stichten vereist actie. Wat kunnen wij allemaal vanaf morgen doen? Overweeg alsjeblieft één week lang een driestappenplan uit te voeren om een vredestichter te zijn.

Een huis zonder twist. Als de twist begint, stop dan en begin opnieuw met vriendelijke woorden en daden.

Digitale bruggen slaan. Voordat je een bericht, reactie of opmerking online plaatst, vraag je jezelf af: sla ik hiermee een brug? Zo niet, stop dan. Verstuur het niet. Verspreid in plaats daarvan goedheid. Verkondig vrede in plaats van haat.

Repareren en verenigen. Elk gezinslid kan iemand met wie hij of zij een gespannen relatie heeft opzoeken om excuses aan te bieden, te dienen, te herstellen en te verenigen.

Tot slot

Ik voel al enkele maanden een onmiskenbare ingeving die naar deze boodschap leidt: ‘Zalig

“Blessed Are the Peacemakers.” In conclusion, may I share impressions that have pressed upon my heart over this time.

Peacemaking is a Christlike attribute. Peacemakers are sometimes labeled naïve or weak—from all sides. Yet, to be a peacemaker is not to be weak but to be strong in a way that the world may not understand. Peacemaking requires courage and compromise but does not require sacrifice of principle. Peacemaking is to lead with an open heart, not a closed mind. It is to approach one another with extended hands, not clenched fists. Peacemaking is not a new thing, hot off the press. It was taught by Jesus Christ Himself, both to those in the Bible and the Book of Mormon. Peacemaking has since been taught by modern-day prophets from the earliest days of the Restoration even to this day.

We fulfill our divine role as children of a loving Heavenly Father as we strive to become peacemakers. I bear testimony of Jesus Christ, who is the Prince of Peace, the Son of the living God, in the name of Jesus Christ, amen.

zijn de vrede stichters.’ Ik wil tot slot een paar ingevingen delen die mij in die tijd op het hart zijn gedrukt.

Vrede stichten is een christelijke eigenschap. Vrede stichters worden soms naïef of zwak genoemd – van alle kanten. Een vrede stichter is echter niet zwak, maar juist sterk op een manier die de wereld misschien niet begrijpt. Vrede stichten vergt moed en offers, maar niet het opgeven van onze principes. Vrede stichten betekent dat we leiden met een open hart, niet met een gesloten geest. We benaderen elkaar met uitgestrekte armen, niet met gebalde vuisten. Vrede stichten is niet nieuw, vers van de pers. Het werd door Jezus Christus zelf onderwezen, zowel aan de mensen in de Bijbel als in het Boek van Mormon. Vrede stichten is sindsdien onderwezen door hedendaagse profeten, van het begin van de herstelling tot nu.

We vervullen onze goddelijke rol als kinderen van een liefdevolle hemelse Vader als we vrede stichters proberen te zijn. Ik getuig van Jezus Christus. Hij is de Vredenvorst, de Zoon van de levende God. In de naam van Jezus Christus. Amen.